



*onderweg*

Vorig jaar heb ik van mijn terugreis geen verslag geschreven. Dat laatste stukje van mijn werk toen hier wil ik u toch nog wel laten weten.

U heeft vast gehoord over de politieke onrust. Je voelt dat en merkt dat overal. Iedereen heeft een mening en deze wordt duidelijk kenbaar gemaakt. Zo wil men onder andere de Fransen het land uit hebben. Zij profiteren alleen maar en ondersteunen niet, maar spelen de baas. Zij hebben het voor het zeggen in plaats van de Senegalezen zelf.

Ik hoor het aan en vraag soms bijvoorbeeld tijdens de maaltijd even niet over politiek te praten. Dat lukt soms. Met een grote zucht, en na gemurmel.

Maar toen vertrokken wij van Fass Boye naar Dakar, om daar de laatste dingen op te pakken en dan naar de luchthaven te gaan. Demba en ik reisden tot het vliegtuig niet samen. Hij kwam van een andere kant en het zou veel tijd en moeite kosten via Dakar te gaan.

Alle bagage zat in de open bak achter en de computertas en medicijnkoffer lagen op de achterbank.

Ik droeg zoals gewoonlijk mijn Afrikaanse kleding en van dezelfde stof een sjaaltje door mijn haren. Abdou is een goede chauffeur en rijdt al vele jaren met onze Toyota truck.

We reden inmiddels aan de buitenkant van de stad richting luchthaven, toen we aan de rechterkant vechtpartijen zagen. Ik bedekte met mijn sjaaltje snel volledig mijn haren om niet als blanke op te vallen. Het verkeer was plotseling druk, we moesten langzaam rijden. Met een vechtersbaas werd stevig afgerekend zag ik. De man die dat voor elkaar kreeg kwam onze kant op lopen. Wij stonden inmiddels stil. Ik keek naar Abdou en vertelde hem over de naderende vechtjas. Abdou zat versteend achter het stuur en hoorde mij niet. Hij kon niet voor- of achteruit leek het. De vechtjas had inmiddels mijn raampje bereikt en zette zijn woedende gevecht voort met twee vuisten op het raampje. Ik keek hem recht in de ogen en was niet bang. Ik vertelde hem zo luid mogelijk dat ik geen Française ben.

Dat hielp niet. Hij ging verder met bonken tegen het raampje en probeerde de deuren open te trekken die ik snel op slot had gedaan. Hij schreeuwde nu ook tegen Abdou. Die nog steeds als een ijspegel achter het stuur zat. Hij zei mij het raampje naar beneden te doen, anders zou het breken. Ik riep: 'Nee, dan slaat hij mij met zijn grote vuisten in mijn gezicht'. Voor een redelijk gesprek leek hij niet in, maar Abdou ook niet.

Ik zag in de verte een agent, hij had mij in de gaten en kwam onze kant op.



Daardoor kwam er ruimte om weg te rijden. Ik zei tegen Abdou: 'rijden, wegwezen'. Maar geen beweging. Ik sloeg mijn vuist op de toeter en liet niet los. 'Abdou rijden!', commandeerde ik (wat ik echt nooit doe, maar hij moest wakker worden). Het lukte en we reden hortend en stotend richting het open gekomen weggedeelte.

Even later vond hij de weg naar de luchthaven. We arriveerden, pakten uit en zeiden elkaar gedag alsof er niets gebeurd was. Het is zijn land, zijn leven.



*Fass Boye*

En nu? Ik zit in Fass Boye waar die 120 jongeren (mannen) uit boosheid probeerden de Canarische eilanden te bereiken. Ze raakten door de wind de weg kwijt en landden aan de kust van Kaapverdië, uitgehongerd en uitgedroogd. Er waren nog ongeveer tien overlevenden, een paar dagen later nog maar vijf. Een groot drama voor de mannen, de families en het dorp.

Maar nu ik hier ben merk ik dat iedereen er wat van probeert te maken en hebben we het er verder niet over. Dan denk ik ook: "maar weer aan het werk". De etage is op Casa des Sourds gebouwd. We gaan kijken wat er nog moet. En dat is heel wat!!! Als dit klaar is kunnen nog eens 10 tot 12 dove kinderen uit de wijde omgeving naar school. Dan hebben we 2 klassen en de overheid betaalt de leerkrachten.



*voortgang bouw etage Casa des Sourds*



En dan tot slot nog iets feestelijks:  
Demba en ik zijn 24 jaar bij elkaar.



Warme groet,  
Wiljo Woodi

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:  
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in  
2000  
en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.  
Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in  
ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

[www.silentwork.org](http://www.silentwork.org)

IBAN:NL29 RABO 0356 918890

